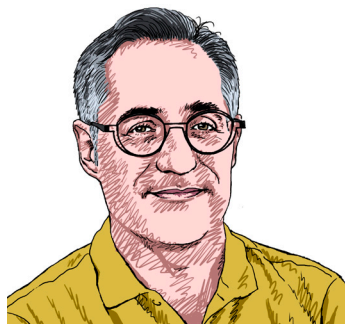

Futur xinès?

Capitalisme d'Estat, socialisme sense polítiques socials i economia controlada de mercat sense democràcia ni drets fonamentals: el model amb què la Xina vol liderar el món

RAMON TREMOSA

Fa tres setmanes he visitat la Xina, en el decurs d'una visita institucional de set eurodiputats de la Comissió d'Economia. Aquestes visites, normalment dels coordinadors dels grups parlamentaris, es fan regularment als EUA i altres països, però la Xina la va suspendre fa un any pel "suport del Parlament Europeu al dalai-lama".

A Beijing vam anar al Congrés Nacional del Poble, l'equivalent del Parlament Europeu, que només es reuneix dues setmanes l'any per aprovar les decisions del Govern. Sales imponents al palau de la plaça Tiananmen amb quadres gegants pintats de colors molt vius van emmarcar molta retòrica i poca concreció.

Més interessant va ser la reunió amb el vicepresident del Banc Central de la Xina, Chen Yulu. Mentre els bancs centrals occidentals malden per normalitzar la política monetària (als EUA la Reserva Federal apuja tipus d'interès i a Europa el BCE redueix les compres de deute públic), a la Xina el banc central intervé de manera quotidiana en els mercats de manera massiva, limita les inversions estrangeres i manté un ferri control del Yuan: serà aquest el *new normal*?

De Beijing a Xangai vam fer els 1.300 km en només tres hores amb el tren d'alta velocitat. Xangai té 24 milions d'habitants (4 més que la capital), s'assembla més a Nova York que no pas a Beijing i s'hi respira un dinamisme molt diferent al de la burocràtica capital xinesa. La Shanghai Tower és la segona torre més alta del món: des dels seus 642 metres, 100 metres més alta que la nova Freedom Tower de Nova York, la

vista de la ciutat és senzillament espectacular.

Des de la Shanghai Free Trade Zone vam observar el port de Xangai, el primer del món en tràfic: 535 milions de tones i 40 milions de contenidors TEU al 2017 (a Barcelona en van ser 55 i 4 respectivament). La Borsa de Xangai, tot i les restriccions del Govern xinès a les inversions de capitals estrangers, ja és la cinquena del món en volum de negoci.

Les inversions europees a Xina, però, estan en retirada per les múltiples imposicions del Govern xinès: l'obligació d'associar-se amb una empresa local i els canvis constants de normatives no proporcionen la seguretat jurídica mínima per a inversions a llarg termini. El cas de la banca europea és desolador: la seva quota de mercat ha baixat del 3% a l'1%.

Una multinacional francesa d'assegurances ens diu que "és impossible competir contra una empresa xinesa que té dos milions de treballadors i contra l'arbitrarietat constant del Govern xinès".

Donald Trump tira pel dret: a diferència de les queixes de Juncker contra Beijing ("exigim reciprocitat: no pot ser que les companyies xineses tinguin barra lliure a Europa i les europees no en tinguin a la Xina"), els EUA tenen molt menys a perdre en una guerra comercial amb la Xina. Els xinesos importen molts menys béns dels EUA als quals es pugui aplicar sancions que no pas a l'inrevés: el dèficit comercial EUA amb Xina va ser de 400.000 milions de dòlars al 2017.

Sembla, però, que la guerra comercial Trump la fa contra les multinacionals americanes a la Xina: vol que tornin a invertir als EUA, per tal de revertir el que ell considera una deslocalització excessiva d'inversions.

El més preocupant del viatge són els avenços del Govern xinès controlant la llibertat d'informació: no només bloqueja aplicacions com Twitter, Facebook o Instagram, també força Google a adaptar el seu cercador per facilitar la censura del Govern xinès: com diu *The New York Times*, Google volia canviar la Xina, però la Xina sembla que canviarà Google.

Xina construeix un *mix* molt inquietant per liderar el món: capitalisme d'Estat, socialisme amb molt poques polítiques socials i absència de democràcia i drets fonamentals. És ben cert que cada generació s'ha de guanyar la seva llibertat.

Eurodiputat independent pel PDeCAT